

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Великога дана и великога празника браћо и сестре дочекасмо данас у овоме светоме Божијем храму. Дочекасмо дан светог првомученика архиђакона Стефана коме је овај нови храм посвећен, преносу његових светих моштију, и да осветимо овај храм и да га предамо на употребу нашем православном верном народу србскоме. Милост Божија је велика на нама и на нашем народу јер Бог благосиља а људи раде. Бог даје снагу и добре идеје, добре замисли и помаже да се оне и остваре. Тако је пре не тако давног времена родила се идеја да се подигне храм овде у Ариљу на овоме месту и он је заиста подигнут у рекордном времену.

За само четрдесет и два радна дана овај храм је постављен овде где се и налази у коме се ми данас налазимо. Ктитори овога храма породица Стефановићи – Милојко, Драгутин, Ђорђе и Милош они су дали и овај плац овде и свој труд и свој иметак да подигну ову задужбину своју и манастир посвећен светом Стефану. Али како сам чуо њима је у помоћ притекло много народа из овога места, из околине који су дошли и долазили да помогну, да даду прилог, да помогну својим радом или на било који други начин да допринесу да се ово дело Божије тако брзо и тако лепо заврши.

Ево и данас Бог је даровао овај дивни дан, ни много врео ни много хладан, ни много кишан да смо могли да лепо завршимо освећење овога храма неометано. Али колико год да Господ даје своју благодат и излива на нас толико се пројављује и мржња и ненавист неких којима није по вољи ово дело Божије које смо овде остварили. Као некада у оно

старо време, за време светих апостола, у прве дане хришћанства када је пострадао свети првомученик Стефан архиђакон, од тога првога дана, од тих првих времена, па ево две хиљаде година Црква Божија је непрекидно гоњена и прогоњена од видљивих и невидљивих непријатеља.

Увек је било оних који су ненавидели Господа Христа, који су прогонили Његову Цркву, који су прогонили Његове верне слуге и то бива и данас. У оно време када је архиђакон Стефан пострадао њега су оптужили да хули на име Божије, на Мојсија, на Стари Завет и довели га на суд. А он је просвећен мудрошћу Божијом изговорио једну предивну беседу пред Јеврејима који су га судили и осудили. Где их је подсетио на сва места из Старога Завета која су говорила и која су наговештавала и прорицала оно што ће се десити а то је о доласку Господа Исуса Христа као Спаситеља света.

Када је поменуо то и рекао да види небо отворено и Сина Човечијега Господа Христа са десне стране Бога и Оца Јевреји су толико побеснели да су запушавали уши своје да не слушају тобоже хулу на име Божије. И онда шта су урадили? Осудили га на смрт. И то на страшну смрт: извели су га изван града и тамо убили камењем, затрпали камењем. И тако је свети првомученик посведочио не само својом речју него и својим животом и својом крвљу запечатио веру своју у Господа Христа који је дошао да људе спаси од греха, смрти и ђавола и да им дарује живот вечни. И свети архиђакон Стефан при последњем издисају рекао је, обратио се Господу молитвом. За кога? Не за себе, не за своје сроднике него за своје непријатеље који су га засипали камењем, рекавши: „Господе не упиши им ово у грех.“ То јест опрости им овај грех што су учинили.

То је пример који нам даје свети архиђакон Стефан, то је пример који је оставио потоњим покољењима и нама данашњим хришћанима како да се односимо према онима који нас мрзе, који нас клеветају, који нас нападају, који нас гоне и прогоне. Не са мржњом да им одговарамо него са молитвом Богу да Господ и њих просвети и упути на прави пут спасења а то је пут чувања праве истините вере. Оне коју је Господ Христос проповедао, коју су апостоли примили од њега, предали светим Оцима а свети Оци посведочили и утврдили, одогматили и предали Цркви Божијој на чување и на спасење рода људскога. Ми данас овде сабрани, ми се трудимо да останемо на путу тих наших учитеља од првомученика Стефана па свих редом који су смрћу и животом посведочили верност вери православној до Светог Саве и од Светог Саве, до владике Николаја и оца Јустина, који су најновији и најсвежији нама савремени учитељи и слуге Божије.

Да се и ми угледамо на њих браћо и сестре, да држимо веру као што су они држали, да не прихватамо никаква лажна учења, да не слушамо клевете које на нас говоре него да останемо на путу Божијем, на путу Светосавском. И тада ћемо имати заштиту и помоћ светог архиђакона Стефана и свих оних хиљада и мученика и стотине хиљада и милионе мученика који су за веру православну положили живот свој, да они и нама својим молитвама помогну да останемо и ми на томе путу и да се спасавамо том вером православном.

Данас браћо и сестре потребно ја захвалити најпре Господу Богу на овој милости коју је дао нама грешнима и недостојнима. Захвалити ктиторима овога Божијега храма, породици Стефановића, старом Милојку и његовим

синовима Драгутину, Ђорђу, Душану и Милошу и њиховој фамилији многобројној за коју смо се сада овде помолили. Да је Господ и њих даровао и обдарио том правом вером и љубављу према Господу Христу и они су подигли овај храм у славу Божију, у спомен светог архиђакона Стефана а као своју породичну задужбину.

Нека би Господ примио овај њихов дар као дар многих наших славних предака краљева, царева, велможа, архијереја, архипастира, патријараха који су окитили земљу српску многобројним храмовима и светињама подигнутим у славу Божију. Њима се придружује данас овај нови храм подигнут овде на овом брду изнад Ариља, да се у њему поје Литургија овог века као и онога. Данас је дакле освећење овога храма, данас је храмовна слава ове светиње.

Као што сваки домаћин има своју славу тако и сваки храм је посвећен једноме од светитеља или празника Господњих који је слава тога храма. Али ово је не само храм него је ово и манастир. Јер овде се поред храма подиже конак за наше монахе који ће овде живети и служити Богу и нашем народу овога краја. Данас је дакле прва слава овога храма, домаћини ове прве славе јесу породица Стефановић које смо поменули, брат Милош, Ђорђе и њихова браћа и њихов отац, и обичај је да у свим манастирима поред славе манастира коју манастир прославља увек учествује и неко од вернога народа. Ове године поред манастира овде, оца Агапита и његове братије, домаћини су као што рекосмо Милош, Ђорђе и остали њихови, а за идућу годину су се јавили Милојко и Бошко Ђурић из села Вране. Нека приђу овде нови домаћини. Ајде Милојко прими овај залог, ево да понесете кући као благослов и залог за идућу годину на

овај дан, на овај празник онда да се ви постарате заједно са манастиром као што су се ове године постарали браћа Стефановићи. Честитајте старом домаћину, Милоше приђи, а он да честита вама.

Нек је Божији благослов на вама, на много и много година у здрављу, напретку свакоме дочекивали и прослављали овај дивни празник.